

ENTREVISTA A

Pep Blanchart

És l'home omnipresent del Club Balonmano Granollers els últims trenta anys. La seva relació amb el club es va anar conformant primer com a jugador, després també com a entrenador, més tard com a coordinador d'equips i, finalment, com a gerent del club, càrrec que desenvolupa des de 1985. Des d'aquesta responsabilitat ha viscut el camí cap a la professionalització de l'handbol i ha negociat la incorporació de molts jugadors. Tanmateix del que se sent més orgullós és d'haver fet néixer i créixer la Granollers Cup.

Has tingut la sort de convertir la teva afició a l'handbol en una feina.

Podem dir que la meva afició a l'esport, a l'handbol, els meus estudis, sóc llicenciat en direcció i administració d'empreses per ESADE, i la meua ciutat es van trobar en un lloc de feina impensable i inesperat, ja que fins a aquells moments (fa vint-i-nou anys) el club no havia tingut gerent.

Quin és el teu millor record en l'handbol?

El club ha passat moltes dificultats tots aquests anys i ha canviat molt, s'ha professionalitzat. Quan hi vaig entrar el 1985, el club estava al Casal de l'Esport, al carrer de Girona, en una petita saleta. Hi va haver un moment en què les lleis van marcar que els jugadors havien d'estar donats d'alta a la seguretat social i, per tant, el funcionament actual del club és com el d'una empresa, sobretot pel que fa al primer equip.

Sempre estàs satisfet del que has pogut tirar endavant i un d'aquests temes ha estat la Granollers Cup, que vaig ser-ne l'impulsor després d'haver viatjat amb equips nostres a Suècia, a Dinamarca... També m'agrada que els nostres equips guanyin i part de l'èxit que haguem pogut tenir, és a partir dels fitxatges que he pogut fer. Per exemple, quan encara hi havia la Unió Soviètica, el fitxatge dels famosos Atavin (Viatcheslav Atavin que va jugar

al club des de 1991 a 1997 i, posteriorment, des de l'any 2000 al 2002) i Oleg Kisselev (jugador des de 1992 a 1994)... Aquest tema dels fitxatges també ha canviat molt perquè van aparèixer els representants dels jugadors i ara els tractes els fas directament amb ells.

Quin jugador et va costar més fitxar?

L'Atavin. Vaig haver d'anar un parell de vegades a Rússia. Semblava que estava fitxat però després se'l volien endur a Alemanya. Va ser complicat perquè hi van intervenir diversos representants, treballar amb la Unió Soviètica l'any 1989-90 era complicat. Com que va comportar tantes dificultats potser per això et sents més orgullós d'haver aconseguit el fitxatge i perquè va ser un jugador important en la història del club.

S'ha superat l'etapa econòmica més difícil.

Estem millor que fa dos anys, que estàvem en concurs de creditors. Ara hem sortit del concurs. En funció del conveni que es va signar i aprovar amb el 62 % dels proveïdors que s'hi van adherir, encara ens queden vuit o nou anys per seguir patint i pagant els deutes que en aquells moments es van generar. Malgrat que el deute estigui endreçat estem en l'any dos però les dificultats per anar complint el que està previst en el conveni hi seran fins l'any deu.

“Em sento orgullós d'haver fitxat l'Atavin per les dificultats que hi van haver i perquè va ser un jugador important per al club”